

CASEY McQUISTON

*Skutočná láska
nie je vždy diplomatická*

ČERVENÁ,
BIELA
A
KRÁĽOVSKÁ
MODRÁ

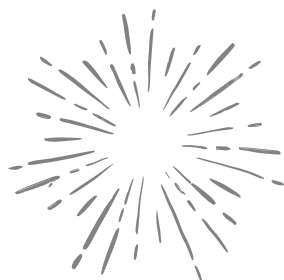
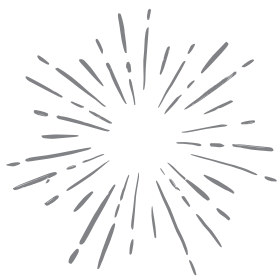
YOLIO

17+

CASEY McQUISTON

**ČERVENÁ,
BIELA
A
KRÁLOVSKÁ
MODRÁ**

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

Casey McQuiston
RED, WHITE & ROYAL BLUE

Copyright © 2019 by Casey McQuiston

All rights reserved.

Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková

Jacket design by Colleen Reinhart & Kerri Resnick

Jacket art: firework © Rebellion Works/Shutterstock

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9437-0

Venujem čudákom a rojkom

1

Na streche Bieleho domu, v rohu terasy na okraji zimnej záhrady, je mierne uvoľnené obloženie. Ak po ňom správne poklopkáte, môžete ho dostatočne odťahnuť, aby ste pod ním našli skrytý odkaz vyrytý špičkou kľúča alebo možno nožom na listy ukradnutým zo Západného krídla.

V tajných dejinách prezidentských rodín – čiže v izolovaných rečiach klebetných jazykov, zaviazaných zachovávať diskretnosť a nehovoriť takmer o ničom pod hrozbou smrti – nenájdete jasnú odpoveď na otázku, kto ho napísal. Ľudia si môžu byť istí azda iba tým, že jedine syn či dcéra prezidenta by mohli mať tú drzosť, aby počmárali Biely dom. Niektorí prisahajú, že to vyviedol Jack Ford, zberateľ Hendrixových albumov, ktorý býval v mezonetovej izbe spojenej so strechou, kam si neskoro v noci chodieval zafajčiť. Iní vravia, že to bola mladá Luci Johnsonová so širokou stuhou vo vlasoch. Na tom však nezáleží. Ten odkaz tam zostal ako súkromná mantra pre tých, ktorí oplývajú dostatočným dôvtipom na to, aby ho našli.

Alex ho objavil už v prvý týždeň, čo sa sem nastáhoval. Nikdy nikomu neprezradil, ako sa mu to podarilo.

Píše sa tam:

PRAVIDLO Č. 1: NEDAJ SA CHYTIŤ

Východné a západné izby na prvom poschodí bývajú zvyčajne vyhradené pre prezidentovu rodinu. Pôvodne to bola jedna veľká miestnosť, v ktorej sa ubytúvali návštevy markíza de La Fayettea za čias úradovania prezidenta Monroea, no napokon ju rozdelili na dve. Alex má východnú izbu oproti zmluvnému salónu a jeho sestra June západnú vedľa výťahu.

Kým bývali v Texase, detské izby mali usporiadané rovnako – oproti sebe. Podľa toho, čo v Juninej izbe pokrývalo steny, ste poľahky určili, aké má v tom mesiaci ambície. V dvanástich si na ne vešala akvarelové obrazy. V pätnástich lunárne kalendáre a tabuľky kryštálov. V šestnástich výstrižky z časopisu *Atlantic*, vlajočku Texaskej univerzity v Austine, fotky novinárky a aktivistky Glorie Steinemovej a spisovateľky Zory Neale Hurstonovej a výňatky z písomností odborárky Dolores Huertovej.

Alexova izba sa nemenila – len do nej postupne pribúdali lakrosové trofeje a kopy úloh z pokročilých kurzov. V dome, ktorý si nechali, na to všetko teraz sadá prach. Od chvíle, čo sa presťahovali do hlavného mesta, Alex stále nosí kľúč od ich starého domu zavesený na krku.

Juninej izbe oproti na chodbe teraz vládne žiarivo biela, svetloružová a mätovozelená farba. Fotka tejto miestnosti, inšpirovanej časopismi o interiérovom dizajne zo šesťdesiatych rokov, ktoré našla v jednej z obývačiek v Bielom dome, už vyšla aj v časopise *Vogue*. Jeho izba bola kedysi detskou izbou Caroline

Kennedyovej a neskôr pracovňou Nancy Reaganovej, čo June primalo k tomu, aby mu ju vydymila šalviou. Úhľadnú šachovnicu krajiniiek nad pohovkou ponechal, no ružové steny po Sashi Obamovej dal premaľovať namodro.

Po dosiahnutí osemnástky prezidentské deti už v Bielom dome zvyčajne nebývajú, aspoň počas uplynulých desaťročí to tak bolo. Alex však v januári, keď jeho mamu uviedli do prezidentského úradu, nastúpil na Georgetownскую univerzitu a z logistického hľadiska nedávalo zmysel, aby platili nejaký dvojizbový byt a ďalšiu ochranu. June na jeseň doštudovala Texaskú univerzitu. Nikdy sa o tom nezmienila, no Alex vie, že sa sem prisťahovala iba preto, aby naňho dohliadala. June vie lepšie než ktokoľvek iný, ako veľmi ho vzrušuje, že je tak blízko politického diania, a už nejednen raz ho osobne vytiahla zo Západného krídla.

Za dverami svojej izby môže sedieť a počúvať kapelu Hall & Oates na gramofóne a nikto ho nepočuje, ako si pospevuje skladbu *Rich Girl* úplne ako jeho otec. Môže nosiť okuliare na čítanie, aj keď inokedy trvá na tom, že ich nepotrebuje. Môže si starostlivo vyrobiť toľko skrípt a nalepiť do nich toľko rôznofarebných papierikov, koľko chce. Najmladším zvoleným kongresmanom v moderných dejinách sa nestane bez toho, aby si to zaslúžil, no nikto nemusí vedieť, ako usilovne sa na to pripravuje. Ako sexsymbol by hlboko klesol.

„Čau,“ ozve sa od dverí. Zdvihne zrak od laptopu a zbadá, že do jeho izby vchádza June. Pod jednou rukou má dva iPhony a kopy časopisov a v druhej drží tanier. Nohou za sebou zavrie dvere.

„Čo si dnes ukradla?“ zisťuje Alex a odtisne kopy papierov na posteli, aby jej urobil miesto.

„Všetky možné šišky,“ odvetí June a sadne si k nemu. Má na sebe úzku sukňu a špicaté ružové topánky bez podpätkov. Už vidí tie stĺpččky o móde, ktoré vyjdú budúci týždeň: fotka jej dnešného odevu ako úvod k reklame na nejaké baleríny pre pracujúce dievča, ktoré sa celý deň nezastaví.

Ktovie, čím sa zamestnala dnes. Spomínala stĺpček pre noviny *Washington Post* alebo to bolo fotenie na jej blog? Alebo oboje? Nestíha to sledovať.

Položí časopisy na posteľ a hneď sa do nich so záujmom ponorí.

„Udržiavaš úžasný americký bulvárny priemysel pri živote?“

„Presne preto som vyštudovala žurnalistiku,“ odvetí June.

„Stalo sa tento týždeň niečo zaujímavé?“ zaujíma sa Alex a načiahne sa za šiškou.

„Tak sa na to pozrime,“ spustí June. „V *In Touch* píšu, že... chodím s francúzskym modelom.“

„A chodíš?“

„Kiežby!“ Prelistuje zopár stránok. „No nie, o tebe píšu, že si si dal vybieliť zadok.“

„To je pravda,“ potvrdí Alex s ústami plnými čokolády s posýpkou.

„Myslela som si,“ konštatuje June, ani neodtrhne zrak od časopisu. Prebehne väčšinu obsahu, potom zastrčí časopis naspodok kopy a chytí *People*. Bezmyšlienkovito v ňom listuje, pretože v *People* vždy píšu iba to, čo im prikážu ich tlačoví hovorcovia. Nuda. „Tento týždeň to nie je nič extra... Jéj, spomínajú ma aj v krížovke.“

Sledovať, čo sa o nich píše v bulvárnych plátkoch, je jej koníček, ktorý ich mamu striedavo baví aj dráždi. A Alex je dostatočne narcistický, aby neváhal vyzvať

June, nech mu prečíta tie najštvavnatejšie kúsky. Bud' sú to číre výmysly, alebo to, čo novinárom nadiktuje ich tlačové oddelenie, no niekedy sa hodia na odvrátenie zvlášť nechutných klebiet. Keby mal na výber, radšej by čítal na internete jednu zo stoviek fanfikcií o sebe, o svojej megasuper verzii so zničujúcim šarmom a s neuveriteľnou fyzickou výdržou, no June zásadne odmieta čítať mu niečo podobné nahlas a nedá sa ani podplatiť.

„Skús *Us Weekly*,“ poradí jej Alex.

„Hm...“ vzdychne June a vytiahne časopis z kopy. „Aha, tento týždeň sme to dotiahli až na titulku.“

Ukáže mu lesklú obálku, v rohu je ich fotka. June má na nej vyčesané vlasy a Alex vyzerá mierne opito, no s výraznou čelustou a tmavými kučerami stále pekne. Pod fotkou sa skvie titulok napísaný tučným žltým písmom: DIVOKÁ NOC PRVÝCH SÚRODENCŮV V NEW YORKU.

„No veru, to bola ozaj divoká noc,“ zhodnotí Alex, oprie sa o vysoké kožené čelo postele a potisne si okuliare na nose nahor. „S dvoma hlavnými rečníkmi. Čo môže byť viac sexi než krevetové kokteily a poldruháhodinové reči o uhlíkových emisiách?“

„Píše sa tu, že si sa tajne stretol so ‚záhadnou brunetkou‘,“ číta June. „Hoci prvá dcéra sa po galavečere odviezla limuzínou na žúr nabitý hviezdami, dvadsaťjedenročného lámača srdca Alexa pristihli, ako sa vkráda do Hotela W, aby sa stretol so záhadnou brunetou v prezidentskom apartmáne, z ktorého odišiel až o štvrtej ráno. Zdroje z hotela tvrdia, že z izby sa celú noc ozývali vášnivé zvuky, a kolujú chýry, že spomínaná brunetka nie je nikto iný ako... Nora Holeranová, dvadsaťdvaročná vnučka viceprezidenta Mika Hollerana a členka Tria

z Bieleho domu. Je možné, že títo dvaja znovu rozdúchali plamene svojej lásky?“

„Áno!“ zahuláka Alex a June zastoná. „Netrvalo to ani mesiac! Dlhuješ mi päťdesiat dolárov, milá moja.“

„Zadrž. Bola to Nora?“

Alex sa v duchu vráti do predchádzajúceho týždňa, keď zašiel za Norou do izby s fľašou šampanského. Počas kampane pred miliónom rokov zažili krátky románik, no najmä preto, aby mali to nevyhnutné už za sebou. On mal sedemnášť a ona osemnášť rokov a od začiatku to bolo odsúdené na zánik. Obaja sú totiž presvedčení, že sú najmúdrejší na svete. Alex odvtedy už pripustil, že Nora je omnoho múdrejšia než on a rozhodne priveľmi múdra na to, aby s ním chodila.

On však nemôže za to, že sa médiá tejto témy držia zubami-nechtami a že sa vyžívajú v predstave, že oni dvaja sú ako nejakí moderní Kennedyovci. Takže mu vlastne nik nemôže vyčítať, že sa s Norou občas opíjajú v hotelových izbách pri sledovaní seriálu *Západné krídlo* a hlasno vzdychajú pri stene, aby ukojili nenásytný bulvár. Jednoducho si aj v tejto nežiaducej situácii našli svoj spôsob zábavy.

A zároveň môže s potešením klamať sestru.

„Možno,“ zatiahne.

June ho plesne časopisom ako zvlášť protivného švába. „Podvádzaš, ty somár!“

„Stávka je stávka,“ nedá sa Alex. „Dohodli sme sa, že ak sa do mesiaca objaví nová fáma, dáš mi päťdesiat dolárov. Platby prijímam aj cez Venmo.“

„Nič ti nedám,“ namrzí sa June. „Keď ju zajtra uvidím, vykrútim jej krk. Mimochodom, čo si vlastne oblečieš?“

„A kam?“

„Na svadbu.“

„Na akú svadbu?“

„Na kráľovskú svadbu,“ vysvetlí June. „Anglickú. Ved' je doslova na každej titulke, ktorú som ti ukázala.“

Znova mu ukáže *Us Weekly* a tentoraz si Alex všimne obrovský nadpis hlavného článku: PRINC PHILIP POVIE ÁNO! Pod ním je fotografia nesmierne nevýrazného britského následníka trónu a rovnako nevýraznej blond snúbenice s prázdnyim úsmevom.

Znechutene pustí šišku. „To je už tento víkend?“

„Alex, odchádzame ráno,“ pripomenie mu June. „A pred obradom musíme absolvovať ešte dve vystúpenia. Ako to, že ti s tým Zahra ešte nepíli uši?“

„Doriti!“ zavrčí. „Viem, že som si to zapísal. Asi mi to vyfučalo z hlavy.“

„A prečo? Lebo tá naplno zamestnávalo sprisahanie proti mne, na ktorom si pracoval s mojou najlepšou kamarátkou, aby si sa dostal do bulvára a vyhral päťdesiat dolárov?“

„Nie, učenie, ty chytráčka,“ povie Alex a teatrálné ukáže na kopy poznámok. „Už celý týždeň píšem seminárku na predmet politické myslenie v Ríme. A mimochodom, dohodli sme sa, že Nora je aj moja najlepšia kamarátka, nielen tvoja.“

„Žiaden taký predmet určite neexistuje,“ namietne June. „Podľa mňa si na najväčšiu medzinárodnú udalosť roka zabudol úmyselne, pretože sa nechceš stretnúť so svojím úhlavným nepriateľom.“

„June, som syn prezidentky Spojených štátov amerických. Princ Henry je iba bábka britského impéria. Nemôžeš ho nazvať mojím úhlavným nepriateľom,“ vyhlási Alex. Vráti sa k šiške, zamyslene prežúva a dodá: „Spojenie ‚úhlavný nepriateľ‘ značí, že dotyčný by mal byť v istom zmysle môj konkurent a nie, ako vieš, nafúkaný

produkt príbuzenského kríženia, ktorý sa pravdepodobne ukája nad vlastnými fotkami.“

„Fuj!“

„Iba hovorím.“

„Nemusíš ho mať rád, stačí, ak nasadíš šťastný výraz a nevyvoláš na svadbe jeho brata medzinárodný škandál.“

„Chrobáčik, a kedy som sa netváril šťastne?“ namietne Alex. Vystrúha falošný úškrn a poteší sa, keď sa June zatvári znechutene.

„Ach, daj pokoj! Už teda vieš, čo si oblečieš, však?“

„Hej. Už som si vybral a Zahra mi to pred mesiacom schválila. Nie som predsa barbar.“

„Ja si stále nie som istá,“ posmutnie June. Nakloní sa k nemu a ukradne mu laptop. Jeho protesty si nevšíma. „Čo povieš? Vínočervené alebo čipkované?“

„Pochopiteľne, že čipkované. Je to Anglicko. A prečo chceš, aby som v tomto predmete vybuchol?“ odvetí a načiahne sa za laptopom, no June ho plesne po ruke. „Chod' na svoj Instagram alebo čo. Si hrozná.“

„Sklapni, snažím sa vybrať niečo, čo si pozriem. Ble, máš na zozname *Precitnutie v Garden State*? Páni, ako ide filmová škola v dvetisíc piatom?“

„Neznášam ťa.“

„Viem.“

Vonku za oknom sa ponad trávnik preženie poryv vetra a lipy v záhrade zašumia. Platňa v rohu zmĺkla a už iba praská. Alex vstane z postele, prevráti platňu a nastaví ihlu. Začne hrať *London Luck & Love*.

Ak má byť úprimný, súkromné lietanie ho nikdy neomrzí, ani tri roky po nástupe jeho mamy do úradu.

Nemá možnosť takto cestovať často, no keď už áno,

je ťažké nedovoliť, aby mu to stúplo do hlavy. Narodil sa v texaských kopcoch dcére slobodnej mamy a synovi mexických imigrantov, všetci boli chudobní ako kostolné myši, a tak považujú luxusné cestovanie stále za prepych.

Pred pätnástimi rokmi, keď mama prvý raz kandidovala do Snemovne reprezentantov, jej austinské noviny dali prezývku Raketa z Lometry. Utiela z rodného mestečka pri Fort Hoode, počas štúdia práva drela na nočných zmenách v lacných reštauráciách a v tridsiatke už obhajovala ľudí v prípadoch diskriminácie pred najvyšším súdom. Takúto kombináciu z Texasu, a ešte k tomu uprostred zúriacej vojny v Iraku, nikto nečakal – bystrá blond demokratka na vysokých podpätkoch, s nezameniteľným texaským prízvukom a z rasovo zmiešanej rodiny.

Preto je pre Alexa stále neuveriteľné, že lieta ponad Atlantik, s vyloženými nohami sedí v koženom kresle s vysokým operadlom a hádže si do úst pistácie. Oproti nemu sedí Nora sklonená nad krížovkou v *New York Times*, hnedé kučery jej padajú do čela. Vedľa nej sedí mohutný agent tajnej služby Cassius – skrátene Cash –, v obrovskej ruke drží vlastný výťah a odušu lúšti tiež, aby bol prvý. Na obrazovke Alexovho laptopu, na ktorom má otvorenú seminárku z politického myslenia v Ríme, netrpezlivo bliká kurzor myši, no Alex sa pri lete ponad oceán akosi nedokáže na školu sústrediť.

Cez uličku sedí Amy, mamina oblúbená agentka tajnej služby, niekdajšia príslušníčka špeciálnych síl Národného bezpečnostného spravodaja Spojených štátov, o ktorej sa šušká, že zabila niekoľkých ľudí. Na pohovke vedľa nej leží otvorený nepriestrelný titánový kufrík s vyšívacími potrebami a Amy pokojne vyšíva kvety na obrúsok. Alex už videl, ako veľ-

mi podobnou vyšívacou ihlou niekoho bodla do jabĺčka v kolene.

A potom je tu June. Sedí vedľa neho a opiera sa o laket s nosom zaboreným do výtlačku časopisu *People*, ktorý si z akéhosi záhadného dôvodu vzala so sebou. Zakaždým si do lietadla vyberá ten najčudnejší materiál na čítanie. Naposledy to bola ošúchaná konverzačná príručka kantónskej čínštiny. A predtým román *Smrť ide po arcibiskupa* od Willy Catherovej.

„Čo tam teraz čítaš?“ opýta sa jej Alex.

Natrčí mu dvojstránku s titulkom: ŠIALENSTVO OKOLO KRÁĽOVskej SVADBY! Alex zastoná. Toto je rozhodne horšie než román Willy Catherovej.

„Čo je?“ začuduje sa. „Chcem sa na svoju prvú kráľovskú svadbu náležite pripraviť.“

„Už si bola na školskom plese, nie?“ opýta sa Alex. „Predstav si niečo podobné, ibaže v pekle, kde musíš byť ozaj milá.“

„Uveril by si tomu, že vysolili sedemdesiatpäťtisíc dolárov iba na svadobnú tortu?“

„Aké smutné!“

„A princ Henry sa očividne chystá na svadbu bez partnerky a všetci sa z toho idú zblázniť. Píšu tu, že,“ napodobní komický anglický prízvuk, „sa hovorí, že minulý mesiac chodil s belgickou dedičkou, lenže teraz tí, čo sledujú princov ľúbostný život, nevedia, čo si majú myslieť.“

Alex si odfrkne. Zdá sa mu šialené, že jestvujú zástupy ľudí, ktorí sledujú nesmierne nudné ľúbostné životy kráľovských súrodencov. Rozumie však tomu, prečo ľudia zaujímajú, kam strká jazyk on sám – on má aspoň osobnosť.

„Možno si ženská časť európskej populácie konečne uvedomila, že je neodolateľný ako vred,“ podotkne Alex.

Nora odloží krížovku, vylúštila ju prvá. Cassius k nej zaletí pohľadom a zanadáva. „Takže ho požiadaš o taneč?“

Alex prevráti oči a náhle si predstaví, ako sa vykrúca na tanečnom parkete, zatiaľ čo mu Henry šepká do ucha sladké nezmysly o krokete a love líšok. Pri tej myšlienke sa mu zdvihne žalúdok.

„Iba ak v jeho snoch.“

„Ó, tuším sa červenaš,“ podpichne ho Nora.

„Počúvaj,“ povie Alex, „kráľovské svadby sú somarina, princovia, ktorí majú kráľovské svadby, sú somarina, imperializmus, ktorý vôbec umožňuje princom existovať, je somarina. Celé je to somarina skrz-naskrz.“

„Toto budeš prednášať na konferencii TED?“ opýta sa June. „Uvedomuješ si, že Amerika je takisto genocídna ríša, však?“

„Áno, June, no my sme aspoň natoľko slušní, že nemáme monarchiu,“ odvetí Alex a hodí po nej pistáciu.

Pred nástupom do práce dostávajú noví zamestnanci Bieleho domu školenie o Alexovi a June. Dozvedia sa napríklad, že June má alergiu na arašidy. Alex často o polnoci žiada o kávu. June sa síce rozišla s frajerom z vysokej školy, keď sa presťahoval do Kalifornie, no stále je jediný, ktorého listy chodia priamo jej. A Alex v sebe už dlhé roky živí nevraživosť k najmladšiemu britskému princovi.

V skutočnosti to nie je nevraživosť. Dokonca ani rivalita. Skôr nepríjemná, rozčuľujúca podráždenosť. Až sa mu z nej potia dlane.

Bulvár – a s ním aj celý svet – od prvého dňa prideliť Alexovi úlohu amerického náprotivku princa Henryho, keďže Amerika nemá okrem Tria z Bieleho domu nič, čo by sa podobalo na kráľovskú rodinu. Nezdá sa mu to fér.

Alex je na verejnosti charizmatický, je bystrý, vysmiaty a vtipný, poskytuje duchaplné rozhovory a už v osemnástich sa ocitol na titulke časopisu GQ. Henry sa na verejnosti iba pokojne usmieva, predstavuje ideál galantnosti, zúčastňuje sa na charitatívnych udalostiach, jednoducho je ako dokonalý obraz rozprávkového princa. Podľa Alexa je Henryho úloha oveľa ľahšia.

Možno sa to, čo cíti, dá označiť za rivalitu. No to je jedno.

„Tak fajn, študentka MIT, čo nám vravia čísla?“ vyzve Noru.

Nora sa uškrnie. „Hm.“ Naoko sa tuho zamyslí. „Odhad rizika: prezidentkin syn sa vymkne spod kontroly, čo bude mať za následok viac ako päťsto civilných obetí. Deväťdesiatosempercentná pravdepodobnosť, že princ Henry bude stelesnením snov. Sedemdesiatosempercentná pravdepodobnosť, že Alexa navždy vyhostia zo Spojeného kráľovstva.“

„To sú lepšie vyhliadky, než som čakala,“ poznamená June.

Alex sa zasmee a lietadlo letí ďalej.

Londýn naozaj stojí za pohľad. Ulice pred Buckinghamským palácom sa hemžia ľuďmi, po celom meste visia britské zástavy a ľudia mávajú vlajočkami nad hlavou. Všade sa predávajú spomienkové suveníry na kráľovskú svadbu. Tváre princa Philipa a jeho nevesty sú na všetkom od čokoládových tyčiniiek po spodnú bielizeň. Alexovi ani zamak nejde do hlavy, že sa toľkí ľudia tak zápalisto zaujímajú o niečo také banálne. Je presvedčený, že keď sa jedného dňa bude konať jeho alebo Junina svadba, pred Bielym domom sa určite nezídu takéto zástupy. A ani by si to neprial.

Obrad akoby trval celú večnosť, no aspoň sa naň dobre pozerá. Niežby Alex neveril v lásku alebo si nevážil manželstvo. Ide skôr o to, že Martha je dokonale úctyhodná šľachtická dcéra a Philip je princ. Pripadá mu to rovnako sexi ako obchodná transakcia. Nijaká vášeň ani dráma. Alex má radšej ľúbostné príbehy v štýle Shakespeara.

Má pocit, že od chvíle, keď ho v plesovej sále Buckinghamského paláca usadili za stôl medzi June a Noru, prešli celé roky, a začína byť podráždený, a teda aj trochu ľahkomyselný. Nora mu podá pohár šampanského a on si ho s potešením vezme.

„Neviete náhodou, čo je vikomt?“ spýta sa June s napoly zjedeným uhorkovým sendvičom v ruke. „Už som ich tu spoznala asi piatich, a keď mi to povedia, iba sa zdvorilo usmievam, akoby som vedela, čo to slovo znamená. Alex, ty si študoval komparáciu medzinárodných vládnych vzťahov či ako sa to volá. Čo je vikomt?“

„Myslím, že to je, keď si upír vytvorí armádu vychrtlín posadnutých sexom a založí si vlastné vládne zoskupenie,“ odvetí.

„To bude asi ono,“ utrúsi Nora. Na stole skladá servítku do zložitého tvaru a vo svetle lustrov sa jej trblietajú lesklé čierne nechty.

„Kiežby som bola vikomt!“ vyhlási June. „Mohla by som dať svojim vychrtlínám posadnutým sexom na starosti e-mailly.“

„Myslíš, že vychrtlíny posadnuté sexom sa vyznajú v profesionálnej korešpondencii?“ opýta sa Alex.

Norina servítka začína pripomínať vtáka. „Myslím, že by to mohol byť zaujímavý prístup. Ich e-mailly by boli tragické a nemravné.“ Napodobní zadychčaný, zastretý hlas. „Och, prosím, vezmi ma... vezmi ma na obed a pohovoríme si o vzorkách látok, ty zvierat!“

„Mohlo by to byť zvláštne účinné,“ podotkne Alex.

„Vy dvaja ste fakt vyšinutí,“ pokrúti June hlavou.

Alex už otvára ústa, aby namietal, keď sa pri ich stole ako natvrdlý a kyslastý duch v príšernej parochni objaví kráľovský sluha.

„Slečna Claremontová-Diazová,“ ozve sa muž, ktorý vyzerá, akoby sa mal volať Reginald alebo Bartolomej, alebo podobne. Ukloní sa a parochňa mu len zázrakom nespadne do Juninej polievky. June s Alexom si za jeho chrbtom vymenia neveriace pohľady. „Jeho kráľovská výsosť princ Henry sa pýta, či mu preukážete česť a zatancujete si s ním.“

June zabudne zatvoriť ústa a Nora sa zaškerí od ucha k uchu.

„Och, rada si s ním zatancuje,“ odpovie Nora za ňu. „Celý večer sa nádejala, že ju požiada o tanec.“

„Ja...“ začne June, no zháči sa. Roztiahne pery do úsmevu, i keď pohľadom Noru prebodáva. „Pravdaže. Rada si s ním zatancujem.“

„Výborne,“ odvetí Reginald-Bartolomej, otočí sa a ukáže za seba.

A tam už stojí Henry, v trojdielnom obleku šitom na mieru, so strapatými pieskovo blond vlasmi, vysoko posadenými lícnymi kosťami a mäkkými priateľskými perami klasicky pekný ako vždy. Jeho postoj je bezchybný, akoby sa taký už narodil, akoby sa jedného dňa vynoril sformovaný a vzpriamený v nádhernej kvetinovej záhrade Buckinghamského paláca.

S Alexom sa im stretnú pohľady a Alexovi sa dvíha v hrudi čosi ako podráždenie alebo adrenalín. S Henrym sa nerozprával už asi rok. Tvár má stále neznesiteľne symetrickú.

Henrymu sa uráči ledabolo mu kývnuť, akoby bol iba

obyčajný hosť a nie človek, ktorého už v puberte predbehol ako tvár časopisu *Vogue*. Alex zažmurká a s tichou zúrivosťou sleduje, ako Henry nakláňa tú hlúpu ostro rezanú čeľusť k June.

„Ahoj, June,“ pozdraví ju Henry a džentlmensky jej podá ruku. Tá je už červená ako paprika. Nora predstiera, že omdlieva. „Tancuješ waltz?“

„No... určite sa do toho dostanem,“ odvetí a opatrne ho chytí za ruku, akoby si myslela, že je to iba žart. Alex si pomyslí, že až taký veľký zmysel pre humor Henry nemá. Henry ju zavedie do davu roztancovaných šľachticov.

„Takže teraz na mňa skúša toto?“ namrzí sa Alex a zagáni na Norinho servítkového vtáka. „Rozhodol sa konečne ma umlčať tým, že mi bude zvádzať sestru?“

„Ach, kamarát,“ potľapká ho Nora po ruke. „Aký si milý, keď si myslíš, že sa všetko krúti okolo teba.“

„Podľa mňa by sa aj malo.“

„To je reč.“

Alex zaletí pohľadom k davu, kde Henry zvrta June po parkete. Sestra má na tvári neutrálny, zdvorilý úsmev a on jej ustavične pozerá ponad plece, čo je ešte protivnejšie. June je úžasná. Venovať jej pozornosť je to najmenej, čo Henry mohol urobiť.

„Myslíš, že sa mu fakt páči?“

Nora pokrčí plecami. „Ktovie. Členovia kráľovskej rodiny sú väčšinou čudáci. Môže to byť zdvorilosť alebo... Á, je to tu.“

K dvojici sa priženie kráľovský fotograf a už cvaká spúšťou. Alex je presvedčený, že túto fotku budúci týždeň určite predajú časopisu *People*. Takže takto to chodí? Využije dcéru prezidentky, aby rozvíril hlúpe klebety, že spolu chodia, a získal pozornosť? Božechráň, aby Philip ovládol správy čo i len na týždeň.

„Je v tom dobrý,“ poznamená Nora.

Alex zastaví čašníka a rozhodne sa, že po zvyšok svadobnej hostiny sa bude systematicky opíjať.

Alex to nikdy nikomu nepovedal – a ani nepovie –, no Henryho prvý raz uvidel, keď mal dvanásť rokov. Spomína si na to iba vtedy, keď sa opije.

Jeho tvár určite zazrel v novinách už predtým, no vtedy si ho prvý raz naozaj všimol. June práve dovŕšila pätnásť rokov a za peniaze, ktoré dostala na narodeniny, si okrem iného kúpila farebný časopis pre nástrojných. Jej láska k podradnému bulváru sa začala ozaj skoro. Uprostred časopisu boli malé plagáty, ktoré ste z nich mohli vytrhnúť a nalepiť si ich do skrinky alebo na stenu. Ak ste opatrne roztvorili spinky nechťami, plagát ste mohli dostať z časopisu bez poškodenia. Na jednom z nich, priamo uprostred, bola fotka chlapca.

Mal husté pieskové vlasy a veľké modré oči, vlúdny úsmev a na pleci si držal kriketovú pátku. Zrejme to bola momentka, pretože žiaril ako slnko a vyžarovala z neho sebadôvera, ktorá sa nedá nacvičiť. V dolnom rohu stránky stálo ružovo-modrými písmenami: PRINC HENRY.

Alex dosiaľ nevie, čo ho k tomu plagátu stále ťahalo, no občas sa vkradol do Juninej izby, nalistoval tú dvojstranu a končekmi prstov sa dotýkal chlapcových vlasov, akoby ich mohol cítiť, stačí, ak si to bude dostatočne usilovne predstavovať. Čím vyššie sa šplhali jeho rodičia po rebríčku politickej kariéry, tým viac počítal s tým, že sa svet čoskoro dozvie, kým v skutočnosti je. Potom si občas pomyslel na tú fotku a pokúšal sa osvojiť si Henryho nenútenú sebadôveru.

(Napadlo mu aj to, že by roztiahol spinky, vybral by